

BORIS FILAN

**CIGARY
IDÚ DO
NEBA**

**CIGARY
IDÚ DO
NEBA**

BORIS FILAN

**CIGARY
IDÚ DO
NEBA**

slovar

Text © Boris Filan 2022

Cover © Midfield 2022

Cover illustration © Nikša Barišić 2022

Cover photo © Oliver Filan 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť nijakou formou reprodukováná, kopírovaná alebo rozmnožovaná bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Vždy keď dohára
Skvelá cigara
Platím
Je to malý pohreb
Človeku je smutno
Za tým
Keď mu bolo dobre

Je nenormálna pohoda
Cigary idú do neba
Raz prídeme tam za nimi
Našťastie ešte netreba...

(text pesničky skupiny Elán)

RICHARD MÜLLER SA MA SPÝTAL, O ČOM
SA S JOŽOM CELÉ TIE ROKY ROZPRÁVAME.
POVEDAL SOM, ŽE JEMU TO PREZRADÍM.
„ROZPRÁVAME SA STĀLE O TOM ISTOM.“

OBSAH

Úvod k úvodu	11
ÚVOD	15
Ryba s nohami.....	21
Ôsmy svetadiel	23
Montecristo	26
Potvory	32
Kus bifteku.....	33
Dar raz a navždy.....	35
Jelen a Andrásy	37
Vykázanie Jara z raja	41
Elánparty	44
Môj prejav z 19. XII. 2002.....	48
Kšefty s Jožom.....	49
Biliard v lufte.....	51
On the road.....	52
Prechádzka v bazéne	60
Grüner Veltliner	62
Ave Mária	63
S Jožom a s Ježom	65
VINCENT.....	69
Cesta ku škole.....	71
Štart.....	72
Slnko	75
Tam za morom slnečníc.....	76
Sunce udarilo.....	78
Slnečnicová sútra	80
Vozi za Ameriku!	81

YU.....	83
YU symfónia	85
Keď vracal aj pes.....	86
Long trip	88
Decembrová chrípka.....	89
Najkrajšie miesto na svete.....	90
Pozdrav od Vincenta.....	90
Rosa kuča	92
Galerija Škorpion	92
Pako	93
Božský markíz	94
Nikšova vernisáž	96
Čas slnečnic.....	98
Chceš rozosmiať bohov?.....	99
Auto porno.....	101
Duálna jednota.....	102
Totíž... ..	103
Jahňacia kačka	106
Bomba kšeft	108
Haluza.....	110
Hatatitla	111
Vankúš.....	112
Plameňáci	114
Amsterdamská cukráreň.....	118
Gulden	119
Veget	120
Bloemenmarkt	122
Formula 1	124
Romantik	126
Eros centrum	126
Red Light	128
Gouda	129
Rijksmuseum.....	130
Slnečnica, kde si bola?	132
Svätý Vincent	133
Jakub	134

Diktatúra lásky	135
Veľdielo	135
DOLE VODOU	137
Osemdesiatpäťročný chalan	139
Hoci s manželkou	
na pleciach.....	141
Starý pes	142
Spomienky na budúcnosť	143
Vyvolávanie Ioana.....	144
Uram senior.....	145
I love Romania	146
Rumunská prosperita.....	148
Nestretnutia s Ioanom	148
Ioan Uram: Mlčanie	149
Dunaj, prepáč!.....	151
Fuck him!.....	153
Hor' sa dolu do delty.....	156
Návšteva u návštevníkov	156
Ioan je v podstate Jano.	
A nie je asi áno	158
Biť či nebiť?	162
Námorník na koni.....	164
Sobotná nedeľa	167
Nádej zomiera prvá.....	169
Živiooo.....	171
Akože	172
Božská delta.....	174
Tramtária	175
Zodvihnúť zadok	176
Fízliatko.....	177
„Kdo maže, ten jede“	179
Skúsenosť získame tesne po tom,	
ako sme ju potrebovali.....	182
Čierny les	183
Pelikán – veľikán.....	187

„Penzión, jó, penzión, lásky žár znal pouze on“	190
Klekí Petra	192
Nula nula	194
Ideme na Capry	195
Kytička k pomníčku zbytočných rozhovorov	197
Unki Ion	199
Najlepšia polhodina cesty	202
Svrbenie	203
Oddychový čas	205
Raňajka, poznámka, manželka, prasiatko	206
More mora	210
Premárnené výhľady	212
Hmlový roh	214
Sulinský maják	218
Kľúčová situácia	220
Kam sme všetci doplávali	221
Zlatý slávik	223
Srdce lajna	224
Čo je dôležité	228
EÚ, au	230
Milí Milania 23	231
Mlčanie jahniat	233
Náš kapitán	235
Desať deka hnusu	238
Nevďačne vďační	242
Kompletné panoptikum a rumunský agent	243
Nechajte si Hikari	244
Miče ako sen	245
Už iba bleskový záver	246

ÚVOD K ÚVODU

Fedor Lajda bol môj zvestovateľ. Narodil sa v tom istom dome ako Pali Hammel. Vyštudoval právo a robil skupine Prúdy pomocného manažéra. A občas aj so mnou vo dvojici nosiča aparatury. Fedko bol najschopnejší neschopný človek, akého som spoznal. Miloval domček, ktorý zdedil po starej mame v Podolí, kúsok od Piešťan. Za desať rokov tam nedokázal vymeniť rozbité okno, zlomenú kľučku alebo vypálenú žiarovku. Ako právnik dohadoval pre Židovskú obec veľké nákupy a predaje nehnuteľností. Ani náhodou nebol Žid, skôr selektívny antisemita. Podľa toho, čo pil. Po víne nadával na Židov, po pálenke na Maďarov a po pive na Čechov. Bol zamestnaný ako podnikový právnik vo firme Javorina. Raz ho aj s kolegom Matkovčíkom poslali niečo vybaviť v Liptovskom Mikuláši. Ich firma tam mala pod lesom chatky na prenájmanie. V jednej sa ubytovali, chodili na huby, robili si ohník a opekali si klobásky. Po pár dňoch firma vyslala niekoho z Mikuláša, aby zistil, či žijú. Keď ich ten človek vypátral, práve prichádzali z lesa. Boli bosí, nohavice mali vyhrnuté pod kolená, voňali dymom a podozrivo sa im leskli oči. Fedor nám to opisoval s potešením v hlase: „Páni doktori, preboha, kde ste? Veď vás už tri dni čakáme u primátora. Rýchlo sme sa upravili, učesali a išli sme na rokovanie. U primátora sa konala veľká vážna porada. Ujal som sa slova a zdalo sa mi, že hovorím dobre. Iba som nevedel, prečo sa mi všetci pozerajú na nohu, ktorú som si preložil cez koleno. Hodil som tam očkom a zistil som, že som si zabudol obuť ponožky a z poltopánky mi trčí bosá noha. Ale po tej porade sme pri slivovičke všetko vybavili.“

Jedného dňa sa JUDr. Fedor Lajda vybral na pohreb svojho klienta. Mal ten deň veľa povinností, prišiel do krematória autobusom, na poslednú chvíľu. Krematórium je z centra mesta od ruky. Ale po tom, čo si náš kamarát spravil vodičský preukaz, šoféroval iba jediný raz. Z predajne áut pred ich panelák. Tvrdil, že na prednáškach, kde učili cúvanie, on nebol. Zaparkoval pred domom a už nikdy za volant toho auta nesadol. Vozila ho manželka alebo niekto z kamarátov. Na pohreb prišiel nevhodne oblečený a ešte k tomu mu steny lacného kufríka vydúval veľký karfiol. S ostatnou zeleninou ho tam natlačil už ráno na Centrálnom trhovisku. Ktosi navrhol krematórium tak, že k obradnej sieni treba vyjsť po tisíckach schodov. Fedor fajčil denne štyridsať cigariet, a keď sa konečne dostal hore, lapal po dychu a pred očami sa mu robili kruhy a hviezdičky. Bol prekvapený, koľko smútočných hostí sa zišlo. Odhadol, kto by mohla byť manželka a deti. Vyslovil im úprimnú sústrasť. Vošiel s ostatnými do obradnej siene a počas kňazovej reči si zdriemol. Zobudila ho záverečná pesnička, hrali *My Way*. „Sinatru mal Janko najradšej,“ spomenul si (jeho klient bol svojím spôsobom aj jeho kamarát). Z krematória išiel nekonečne dlho, jeden autobus mu ušiel a ten nasledujúci bol preplnený. Keď prišiel domov, manželka sa spýtala, kde bol. Iba tak, bez zlého úmyslu. Náš kamarát povedal, že bol na pohrebe svojho klienta.

„Vieš ktorého. Jano, ten, čo tak strašne pil, a keď prestal, zomrel.“

„Ale ten má pohreb až zajtra, tu na skrinke je parte.“

Ten právnik bol môj blízky kamarát. Jedného dňa prišiel za mnou a povedal mi, že niekde na Karpatskej ulici skúšajú šikovní chalani, z ktorých niečo bude. Sľúbil som mu, že sa tam s ním pôjdem pozrieť, a hneď som na svoj sľub zabudol. O tri dni mi Fedor zavolať a povedal: „Borisníku, viem, že si sa na to vykašľal, tak ja elánistov posielam za tebou do telky.“

Vo výškovej budove Slovenskej televízie som pospával za svojím písacím stolom. Po včerajších borovičkách a pivách som sa cítil, ako hovorieval detektív Phil Marlowe, ako amputovaná noha. Ktosi zaklopal na dvere mojej kancelárie a ja som dúfal, že som zamkol. Ešte jedno zaklopanie a potom sa dvere pomaly otvorili a stáli v nich dvaja sympatickí mladí muži. Ryšavý profesor a nakrátko ostrihaný chalan s postavou a tvárou inštruktora bojových umení. Ten sa ma opatrne spýtal: „Prosím vás, neviete, kde sedí pán Filan?“

ÚVOD

Od textára sa neočakáva, že bude múdry, ale má byť neviditeľne napojený na zdroj nadpozemského, nevšedného a v bežnom živote neprijateľného. Na rezervoár slz a sklad citlivých duší.

S Palim Hammelom som sa poznal od piatej ľudovej. Sedeli sme spolu v lavici, hrali sme spolu futbal, basketbal, ping-pong. A ešte predtým neuveriteľne sofistikované športy, ktoré vlastne športmi nie sú. Napríklad sedačkový futbal. Ste vyzlečení do červených trenírok a bavlneného tielka. Bosí hráte s futbalovou loptou, sedíte pri tom na parketách telocvične, posúvate sa rukami a hlavu máte na úrovni trojročného dieťaťa. Hráte piati proti piatim a spoluhráčov musíte vycítiť teľpaticky, ináč nikomu neprihráte ani oni vám. S Palim sme boli v sedačkovom futbale preborníci. Ešte sofistikovanejšia je detská hra, ktorá vznikla za Rakúsko-Uhorska. Volá sa *soritáš*, čo po maďarsky znamená *tiesnenie – obmedzovanie*. Hrá sa single, ale aj dvojice proti sebe. Máte k dispozícii iba jeden dotyk a musíte dostať loptu do bránky, ktorá je síce široká tri metre, ale vysoká iba tak, ako je obrubník miestneho chodníka. Hrá sa s ošúchanými teniskami alebo s trošku vyfučanou gumenou loptou. Zablockovať súperovu strelu, prihrať spoluhráčovi alebo z jeho prihrávky vystreliť si vyžaduje dokonalú súhru a vzájomnú obetavosť. Dva a viac dotykov sa považuje za *dvojak* a kope sa trestný kop. Chytá len jeden hráč, váľa sa pri tom po asfalte a gólu zabráni, iba ak prenikne do súperovej hlavy. V *soritáši* sme boli s Palim jedno telo, jedna myseľ.

V druhom ročníku strednej školy sa mi na hodine biológie ozval v hlave Paliho hlas. Bolo to čudné, sedel vedľa mňa,

mlčal, ale v hlave mi niečo diktoval. Zapísal som jeho slová a na konci hodiny som mu ich podal. Bol to text pesničky *Balada o smutnom Jánovi*. Pamätám si tú situáciu úplne presne, do detailov. Zohratí sedačkovým futbalom a *soritášom* sme vzájomne dokonale cítili svoje nálady a pocity. Môžete sa na to niekedy Paliho spýtať. Vôbec nebol prekvapený, že mu ten popísaný papier podávam. Nepotreboval ho čítať. Na druhý deň priniesol text zhudobnený. Písať preňho texty nebol žiadny problém. Sadol som si za písací stôl, položil naň čistý papier, zobral som do rúk pero a čakal som na správu. Nositeľ Nobelovej ceny za ekonómiu John Nash sa zbláznil. Tvrdil, že dostáva šifrované správy a oslovujú ho mimozemšťania. Psychiater sa ho pýtal, či mu ako vedcovi nepripadá čudné, že k nemu doliehajú odniekadiaľ zhora hlasy. John Nash odvetil, že sa mu to čudné zdá. Ale že predtým presne odtiaľ prichádzali tie matematické výsledky. Ja som najprv musel na Hammelov hlas čakať, ale postupne som si ho dokázal privolať. Pomáhal pri tom alkohol, lákal som ho najmä na víno. Niekedy bol nenásytný. Kým som napísal text pesničky *Dnes už viem*, vychlastal Paliho hlas tri litre vína.

Považoval som to duchovné spoluautorstvo za samozrejmosť, kým ma neoslovili iní speváci. Tých hlas som v hlave nepočul. Nič, ani ťuk. Je zaujímavé, koľko na seba prezradí skladateľ prvou nahrávkou. Nahranou na gitare alebo na klavíri s neumelým spevom. Z takej nahrávky sa o tom druhom dozviete viac, ako keby ste spolu maturovali, flámovali, milovali sa alebo kradli. Sú tam anjeli aj démoni. Alebo nič. Sú hudby, do ktorých sa dá strčiť prst, ruka, ponoríte sa do nich celí a vylovíte perly, hrdzavú dýku alebo morskú potvoru. A sú také muziky, od úspešných autorov, kde po milimetri narazíte na dno. Písanie textov je najmä remeslo. Ak ho ovládnete, tak s trpezlivosťou dokážete poskladať niečo, čo sa na tie pesničky zhora podobá. Ale vy viete, že to nie je ono. Čo je dôležité. Mimozmyslovo zrodené texty vníma spevák ako vlastnú kožu, ako svoje myš-

lienky, ako svoje pocity. Ako keď samolepka dokonale prilie-
ne k podkladu, bez bubliniek a ohnutých rohov.

Prešli roky, všetky pesničky, ktoré sme mali s Hammelom spraviť, boli hotové. Občas sme spolu vystupovali. Pali spieval, ja som ľuďom niečo rozprával. Po dlhom čase sme sedeli spolu v aute. Nemusíme viesť dialóg, iba sa nám znova naladia myšlienky. Stačia verbálne náznaky a presne vieme, čo si chceme povedať. Ubytovali nás v dobrom hoteli, po vystúpení sme si vypili trošku vína. Ráno som vstal skoro, išiel som na raňajky a tešil som sa na celý spoločný deň a večer. Paliho hlas sa mi v hlave ozval tak ako vtedy v škole a veľakrát potom. Vypýtal som si od čašníčky pero a na obrúsok som zapísal text pesničky *Starí kamoši*. Nemusel som opravovať ani jediné slovo. Keď prišiel Pali na raňajky, ležal ten text pred ním na stole. Zobral ho, pozrel a strčil do vrečka. Vôbec nebol prekvapený, vôbec sa nečudoval. Do druhého dňa ho zhudobnil.

Starí kamoši, tí majú smolu.

Aj keď sa rozídu, sú ďalej spolu.

Keď tú pesničku hrali v rozhlase, zavolať mi Milan Lasica. Povedal, že vie, aký je to text. Nadiktovaný. Že to tiež mával s Julom Satinským.

Roky sa mi v hlave žiadny hlas neozval, ani spevák, ani speváčka. Skúšal som to s pani Hanou Hegerovou, oslovil ma manažér Marty Kubišovej. Nič – ticho. Raz som o sebe zapochyboval. Požiadal ma o text Dežo Ursíny. Boli sme spolužiaci na Vysokej škole múzických umení. Šiesti v ročníku dramaturgie a scenáristiky. Päť rokov takmer denne spolu na prednáškach a seminároch. Dežo bol pre niektorých superstar. Udivoval tým, čo všetko čítal, počul a čo si o tom pohrdavo myslel. V ročníku s nami bol skvelý spisovateľ Dušan Mitana. Aj on uznával Deža ako vodcu. Jednou z podmienok prijatia do Dežoklubu bolo fajčenie strašne silných kubánskych cigár, trápenie partneriek, pitie vodky na dlh, vyse-

dávanie v kaviarňach a urážanie každého okolo. Ja som Deža nemal ani rád, ani nerád. Bol som inde. Hral som basketbalovú prvú ligu a večne som bol pred zápasom alebo po zápase. Texty pre Hammela som robil akoby mimochodom, tak, ako som dýchal. Deža výborne charakterizoval skladateľ Pavol Zelenay. Povedal, že Ursíny je štvanec, ktorého nikto neprenasleduje. Vo štvrtom ročníku prišiel po prednáške Dežo za mnou a objednal si text. Tak, ako to on robil. Povedal: „Tak už konečne napíš jeden poriadny text pre mňa. Nemusíš sa ponáhľať, stačí do zajtra.“ To, ako sa správal, mi neprekážalo, bol som zvyknutý. Ale vôbec som nevedel na niečo prísť. Nie že by som v hlave nepočul hlas. Ale nerozumel som, čo mi hovorí. Znelo to ako reč púšťaná odzadu. Naozaj som sa dva dni usiloval niečo vytvoriť, ale narážal som na neviditeľnú stenu. Mám doma odložené všetky texty, aj nevydarené pokusy. Na zažltnutom papieri je rukou napísaný názov pesničky: *Ýndans Ondansen*. To je z našej spolupráce s Ursínym všetko.

Písal som texty pre rôznych interpretov, niekedy aj celkom dobré. Ale cítil som, že to nie je ono. Písať texty, to sa dá naučiť. Najmä na hudbu to je oveľa viac vyplňovanie krížovky ako písanie poézie. Úspešný pesničkový text je veľký detail banálnej pravdy podaný s netradičnou omáčkou. Keď už ovládáte techniku, veľmi záleží na koncentrácii. Keď som natrafil na zenové meditácie, tak som si povedal, že to už poznám a ovládam. Dokázal som sa zaostriť ako dobre ostrúhaná cezruška. Mal som nahonobený dostatok textárskeho materiálu a pracoval som selektívnou metódou. Položil som na nekonečnú virtuálnu plochu všetko, čo som kedy čítal, počul, videl a zažil. A dokonale sústredený som nad tým letel ako démon nad krajinou. Dokázal som prinútiť vhodné slová a obrazy, aby svietlikovali. Iba som ich zbieral a skladal do tušeného obrazu. V textárovej hlave pesničkový text písaný na hudbu nie sú slová, ale niečo praveké, čo používali praľudia na dorozumievanie. Občas sa čudujete, akú hlúposť napísal celkom rozumný človek. On za to nemôže, dostal to zhora.

Zrazu sa hlas v hlave opäť ozval. Nie Hammelov, ale Jožov Rážov. Hovorí sa, že niekedy sa dvaja ľudia spoznajú za pár sekúnd lepšie ako iní za celé roky. Jožo s Vašom prišli za mnou do televízie a ja som vôbec nemusel uvažovať, či s nimi chcem spolupracovať alebo nie. Deň predtým ma moja kolegyňa Blaženka Kočtúchová poprosila, či by som nespravil pár pesničiek do jej nového seriálu *Novinky našej rodinky*. Veľmi opatrne sa ma spýtala, či by to mohlo byť s niekým iným ako s Hammelom. Nikto iný mi nenapadol, ale sľúbil som Blaženke, že niečo vymyslím. Po polhodinovom rozhovore s Jožom a Vašom som im ponúkol, že im do konca týždňa dodám texty. Tí dvaja chalani boli tak neobyčajne jasné osobnosti. Každý iný, ale rovnako silní, presvedčiví a svojím spôsobom čistí, ak rozumiete, čo tým myslím. Boli naštartovaní, slušní, ale priberčiví, ochotní, ale nároční. Boli čerstvo upečení, ale trvanliví. A hneď tam mi bolo jasné, že s Vašom budeme robiť krásne pesničky a s Jožom sa budeme kamarátiť. Išiel som domov a za tri dni som spravil štyri texty. *Kolko a čo za to, Mládatá* a tie ostatné. Z hlavy mi ich diktoval Rážov hlas, aj keď sme sa poznali pol hodiny. Keď sa Paliho Hammela raz spýtali, prečo robí pesničky, tak zaklamal to, čo ľudia prijali ako pravdu. V skutočnosti sme tvorili kvôli niečomu zázračnému, čo sa pri tom odohráva v hlave, na pódiu, v štúdiu, za klavírom aj za písacím stolom. Ale opísať sa to nedá. Jednoduchšie je povedať: „Kvôli babám a peniazom.“

RYBA S NOHAMI

Na začiatku sme robili všetko spolu. Celý Elán. Na spoločnej burze sa vyberali hlasovaním pesničky. Dohadovalo sa ich poradie na platni. Písal som scenáre vystúpení, Jožovo hovorené slovo. Chvíľu sme uvažovali o prezývkach pre

chalanov. Jožo mal dve dávno vymyslené. Pre Vaša Patejdlu – *Profesor*. A pre seba – *Žiletka*. Ale keď sme sa večer opili, tak sme mu povedali, že prezývky sa nevymýšľajú, ale dostávajú z neba a od náhody. Vtedy na začiatku bolo všetko nové, čerstvé, chrumkavé, večné a ľahko zabudnuteľné ako celá tá muzika. Ale jeden môj bláznivý nápad prežil, aj keď v celkom inej podobe a už si nikto nepamätá, že bol môj. Úspech má vždy veľa otcov. Zhodli sme sa, že kapela potrebuje svoje logo. Lenže ústa s vyplazeným jazykom už boli obsadené. Ukradli si ich Rolling Stones. Ja som svoj nápad vlastnoručne nakreslil. Rybu s nohami. Ryba je starodávny symbol, poslúžila aj prvým kresťanom. To, že mala nohy, jej malo dodať ďalší rozmer. Tým sa všetko začalo, keď prvé ryby vyšli z mora na suchú zem. Viem, že to bolo komplikované, ale taký som vtedy bol. Môj druhý text v živote sa volal *Záhradník Ján*. Napísal som ho pre Paliho Hammela a Prúdy. Ležal v skúšobni na bubnoch. Tam si text zobral do ruky basista Vlado Kaššay, prečítal si ho a znechutene povedal: „Tak na toto sa môžeme rovno vyjebať. To sú samé metafory.“ Chápal som ho, mal na mysli, že k bitovej hudbe majú byť texty jednoduché a chytľavé. Lenže my s Kamilom Peterajom sme sa k textárstvu nevyštverali, my sme k nemu zostúpili od poézie. Dobrovoľne a radi. Každé písanie je strašne osamelá práca a my sme milovali spoločnosť talentovaných štricákov. A ako rybky závojnátky v akváriu sme so skalármi ešte chvíľu bojovali o svoje jemné plutvy. Už veľa rás som opakoval, že pre Hammela som písal také texty, aký som bol. A pre Elán také, akým by som chcel byť. Toho kapelového ducha, ktorý medzi nami vládol najmä vďaka Jožovi, som miloval. Elán bol moja rodina. Bol som pripravený zúčastniť sa na nosení aparatury, skúške kostýmov, sviatení a kapelovom futbale. A raz som priniesol na schôdzu svoj návrh symbolu – rybu s nohami. Myslím si, že sa nikomu nepáčila, a keď som vysvetlil jej mytológiu, tak ešte menej. Mal som však v rukáve jeden tromf. Povedal som im, že problém je v tom, že neviem kresliť. Ale po-

znám chalana, ktorý ju namaľuje tak, že sa do nej zamilujú. Dohodnem s ním stretnutie a potom sa uvidí.

Toho výtvarníka čarodejníka som poznal od detstva. Naše mamy boli kolegyne v práci. A chodil na Metodovu so všetkými mojimi kamarátmi a spoluhráčmi z basketbalu. Sedel v jednej lavici s jedným z mojich bratov, Paľkom Povodom. Všetci naokolo mali zošity a poznámkové bloky zaplnené jeho kresbami. Volal sa Alan Lesyk a z prstov mu tiekli nekonečné prúdy postavičiek z iného, veselšieho a milšieho vesmíru. Býval v dome kúsok od mojej nenávidenej strednej školy na Novohradskej ulici. V jeho ateliéri bolo čisto a svetlo ako vo vyfúknutom vajíčku. Alan bol veľký blondák s chalanským úsmevom. Vyzeral ako švédsky basketbalista, ktorý rád hráva tenis. Priniesli sme k nemu s Jožom fľašu whisky a plno nápadov. Alan sa pozrel na moju kresbu ryby s nohami a povedal: „Dajte mi tri dni a ja niečo vymyslím.“ Na druhý deň som mu volal. Alan ma nechcel pred Jožom zhadzovať. Povedal: „Borisi, tá ryba je kokotina.“ A na tretí deň nám predstavil elánskeho Bubáka. Trafil presnejšie ako presne. Odvtedy sa stal členom svätej trojice Elán – Alan – Filan. Dokázal výtvarne dopovedať to, čo bolo v srdci Elánu. Bubák forever!

ÔSMY SVETADIEL

Nič sa v tomto meste nedialo. Zdochol tu pes. Sovietske filmy, viechy, občas dáka kniha. A zrazu veľký medzinárodný festival populárnej hudby. To znelo až hriešne. Také festivaly boli iba v Cannes, San Reme, Locarne alebo v Birminghame. A že vraj bude aj v Bratislave, Česi úplne prestali dýchať. Vzrušovali sa: „A proč zrovna v Bratislavě? Proč ne v Kárlových Varech?“ A možno by to boli prekazili, ale